

[מרגש: הנב' רחל הבר מה' אשת הרוב אברהם ישעיהו הבר צ"ל בפרק יומן מחיו ארוכי המעש]

7.7. דמעות על כתף

הmuliyut עצרה בקומה שבע. פסענו היישר אל חדרו של הנתרם. אדם יקר, שפגשנו כשהיה חולה - אפור פנים, כבוי עיניים, כמעט בלי רצון להילחם עוד. כתעת ישב על כורסה ושתה, כן שתה בשמה, כוס מים. זר לא יבין את זאת, כוס שלימה של מים - פסגת החלומות של מי שהיה חולה כל iota.

לחיצת ידיים הchallenge את המפגש ביניהם. רגע עבר ואל החדר נכנס אדם מזוקן, מוחיך ובעל מאור פנים מיוחד, רבי צבי - התורם.

ברגע זהו כבר לא יכול היה בעלי לעמוד עוד. הדמעות שנבלעו בmuliyut פרצו כתעת החוצה, מרטיבות את פניו, ולא עוזרות. "הו, הרבי!!", התוודות מירהר לכיוונו "הו, רבי צבי!", חיכקו בעלי. הצלם תפס עמדת טוביה יותר. הנציג את הרגעים האלו. את לחיצת היד האיתנה שהייתה שם. את העיניים שהתחברו ליותר מרוגע, מספרותם בלי מיללים את הסיפור כולם. בעדשת מצלמה נקלטה כאן פגישה מרגשת, במציאות, החוויה הייתה עצמתית הרבה יותר. מסר של 'אנחנו כולנו מאהורין, האמת תצא בס"ד לאור', עבר מליבו של התורם אל לבו של בעלי ושלו ומילימ חמות ומלטפות עברו מבני. אליו. ברגע, בחיבת ובהערכה, כשהוא מתעלם מן המצלמות וממן. זכית! הצלת חיים. אני כל כך מתרגשת לראות אותו, ללחוץ הכתבים. זכית, זכית עצמה, נתינה כל כך גבורה.

זאת השהייה באיכילוב היה קצוב, השיחה הייתה חייבת להתנהל בקצרה, אך מסתבר שהתרגשות אינה תלולה בשעון. מהר מאד התקדמוני הלאה. הל"ז מודיע: פוגשים את התורם והנתרים, נתונים להם להתבטא, מדברים בעצמנו, ממצאים את הזמן, נפרדים בלחיצה נוספת, מעבירים בלי מילים את כל האהבה. "במה זכית לפגוש אותך? איך זכית?!" אמר בעלי לثورם כאשר נפרדנו. "הרב, השאלה הפוכה, במה זכיתך דוקא אני לפגוש את הרב...," ענה רבי צבי. לא במליצה הוא אמר את הדברים, בכנות. בעלי חש כלפי התורמים כל בניים והם חשו אליוقبال.

מ'aicilob' עברנו במחירות אל המרכז הרפואי 'שנידר'. בכנסיה נתקלו עניינו באקווריום הענק. מכל המראות שחלפו על פנינו מאז שנות הבוקר, האקווריום הזה תפס את עניי בעלי והוא התקרכ לזכוכית והתרכו בדגים. "גם את עולם הדממה האלוקים כਮובן מנהל", אמר, התכוון לעצמו, חזק את قولנו. "הדגים אינם מדברים ובORA עולם מוציא לאור את שיחתם, אנחנו רוצחים לצחוק את העולול וכאשר אנחנו דוממים וכובלים, ד' יוציא לאור את זעטנו, בבחינתם אתם תחרישו... ו' ילחם לכם".

היערכות יוצאת דופןקדמה ליום זהה. בירורים, שאלות, סיכומי עניינים, מקומות מפגש, נהג, זמנם. כל מה שאפשר ואי אפשר לתאם. בסוף הוא הגיע.

ירדנו לרכב. פסעתי לאייטי. ציפיתי שבعلي יעוצר, ייקח נשימה, יתבונן בחיים שכחו, במשם, בפרחים, בעובי האורח, שייננה מן ההזדמנות לצאת מן הבית. לאחר שבועות ארוכים שהחיציות היחידות שלו הסתכמו בצדידה מהירה ושרה על ציר הלון-חוור לבית הכנסת וגם זה להפilot שבת בלבד, עכשו הוא יצא בסTEM يوم של חול, פוגש בחיים, רואה עולם, בטח מתרגש...

כאן, אבל התרגשות מסווג אחר. ב��ו יש ובמהירות עשה בעלי את דרכו אל הרכב, התהייש וחיכה להתגעה.

עלית גם אני והנאג החל בנסעה. לאורך הדרך חשבתי לואותו מתבונן דרך החלון, מתמקד בנוון, נושם את החופש אבל הוא היה שקשוע באטיות תהילם. מתפלל להצלחת המשימה. שיצא מהווים זהה רק תועלת וקידוש השם.

התבוננתי בו. היזדים שלו רעדו מעט בשעה שהתפלל. "אני מתרגש", אמר בפשטות, "מתרגש לפחות תורמי כליה ונתרמים. נפגש את פ. הקטנה. את זוכרת איך נראית לפני כמה חודשים? חיורת, עצובה וחלשה. רק בת תשע וכבר לחימת בגבורה את מלחתת החיים. עוד מעט נפגש אותה כשהיא בא"ה מושתלת ואולי כבר חוזר לה הצבע להחיה". זו לא היזאה מן הבית שענינה אותו וגם לא החיים שכחץ. פ. הקטנה והמפגש עם התורמים הם שתפסו את ראש מעיינוי.

"הרב, הגענו לאיכילוב", חדר קולו של הנאג אל תוך התרגשותנו. יצאונו.

צלמים חיכו לנו בחו"ז, ליוו את כניסה אל הבניין. נכנסנו למועלית. היו בתוכה מספר אנשים סקרנים שבחנו את המצלמות והיה אדם אחד אחוז התרגשות, שנקן רק בkowski הדמעות ועמדו בכילוין עיניים סמוך לפתח, כמו מבקש לפrox החוצה ברגע שתפתח הדלת. מאחוריו ניצבו צמד צלמים וגם אנשי תקשורת. "מה אתם רוצים להשפץ בער AiSi כל כך?" רציתו לשאל אותם ולא שאלתי. בעטים אנחנו כאן, בזכותם בעלי עומד לזכות, במתנה ולפוגש את התורמים, דבר שלא העוז אפילו בחולם עלי.

